

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 410/2018
04.04.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. и 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Миодрага Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К број 280/15 од 06.12.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 број 143/17 од 27.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 04. априла 2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Алексића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу К број 280/15 од 06.12.2016. године и Вишег суда у Нишу Кж1 број 143/17 од 27.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К број 280/15 од 06.12.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешког дела против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 3. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба члана 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, на основу члана 297. став 5. у вези члана 86. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Ф“ категорије у трајању од шест месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што је истовремено одређено да, уколико окривљени прекрши забрану управљања моторним возилом ове категорије, условна осуда ће бити опозвана.

Окривљени је обавезан да суду на име паушала исплати износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудне наплате, а истовремено је одређено да ће одлука о трошковима кривичног поступка бити донета посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 број 143/17 од 27.04.2017. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Алексића, а пресуда Основног суда у Алексинцу К број 280/15 од 06.12.2016. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Миодраг Алексић, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем.

Испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. ЗКП, Врховни касациони суд је оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не означавајући о којој се конкретно повреди из члана 485. став 4. ЗКП ради, а из образложења захтева произилази да правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа.

Наиме, у захтеву се истиче да су разлози изнети у побијаним пресудама противречни и супротни изведеним доказима, а наводи о садржини исправа и записника у супротности са садржајем тих исправа и записника, као и да је првостепени суд „неистинито и погрешно интерпретирао изреку пресуде Прекршајног суда у вези исте незгоде“, којом је оштећени ББ оглашен одговорним за учешће у саобраћају у стању тешке алкохолисаности, којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, захтевом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да су нижестепени судови „потпуно некритички ценили изведене доказе, у корист оштећеног“, пре свега исказ оштећеног ББ - да је у тренутку незгоде трактор којим је управљао окривљени „великом брзином изашао из фабричког круга“, при чему нису ценили чињеницу да је оштећени у тренутку настанка саобраћајне незгоде био у стању тешког пијанства, са 1,5‰ алкохола у крви, и да с тога није био у могућности да безбедно управља возилом. У захтеву се истиче и да трактор са приколицом, којим је окривљени управљао, није представљао „изненадну и неочекивану опасност“ како то погрешно закључују нижестепени судови, већ је према ставу браниоца оштећени био дужан да такву ситуацију предвиди и да брзину и начин кретања свог возила прилагоди таквој саобраћајној ситуацији, те да су нижестепени судови „погрешно разумели вештака Грубора и закључили да је оштећени контакт свог возила и трактора могао избећи кочењем само при брзини од 28км/х или мањој брзини“ а што је довело до погрешног закључка да је оштећени у таквој саобраћајној ситуацији рефлексно реаговао маневром левог скретања и услед тога возилом скренуо ван коловоза и ударио у дрво.

Из изложених навода, јасно произилази да бранилац окривљеног нижестепене пресуде суштински побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, те због битне повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, које повреду у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају разлоге због којих је дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, а због повреду закона.

Имајући у виду да је, дакле, у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца дозвољено (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), те да се захтевом суштински указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно браниоца окривљеног, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Миодрага Алексића, одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

За председника већа-судија,
Веско Крстајић, с.р.